

Pe'l camí'l nen preguntá á sa tia “¿qu'ahont anaban?” y ella li respongué “á Tarragona”.

Quand la carretera anaba de muntada, per alleugerar la carga y estirarse las camas, saltaban á terra y'l nen seguia las roderas al costat del carreter que no més feya que xiular. May habia ohit altr' home tant bon xiulador. Refilaba unas passadas! Que ni ab un flabiol las hauria tret millor cap rabadá.

Devegades interrogat per son companyonet de ruta li deya noms de masías, de viletas.

Feren suvint parada y beguda, es á dir, la beguda la feya'l carreter. La tia y'l nen poch begueren, poch menjaren! Y ja ben tardet arrivaren davant Tarragona.

Acababan de per pa y trago á la porta d'un hostalet que sens preguntarho al carreter sapigué com ne deyan: “Tetuan”.

Una lletras grandassas pintadas á la paret ho cantaban á tots los passants que com ell sapiguessen llegir.

Era'l primer hostel ab lletrero que veyá, lo qual li indicaba que la ciutat no era lluny. Allí tothom debia saber de lletra y com debia haberhi tanta mena de botigas per forsa debian pintarhi lletreros.

Habian arriuat á hont la carretera que vé de Valls, es creuhada per altre que vé de Reus.

Lo carros'aturá. La tia y'l Ramon saltaren altre cop á terra; ella digué al carreter hont debia portar lo fato, y'l vegeren trencar á má esquerra cap dalt á ciutat.